

Arrest

nr. 223 856 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019.

Gezien het arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 maart 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 17 april 2019 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 juni 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 augustus 2015. Op 24 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 september 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 19 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. B. [...], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Tarakhel, gelegen in het district Dih Sabz in de provincie Kabul. U woonde samen met uw ouders en uw drie jongere broers. U liep school tot de achtste klas, in een naburig dorp. Uw vader werkte op het departement gebouwen van het ministerie van Defensie. Uw vader had ook nog gronden en een boomgaard. U had een oom langs moederszijde, M. S. [...], die vastgoedmakelaar was en uw andere ooms langs moederszijde waren landbouwers. Uw oom langs vaderszijde woonde naast jullie. Hij werkte vroeger bij de veiligheidsdienst van een bank in Kabul.

In 2009 vond er een zelfmoordaanslag plaats in Kabul, uw oom langs vaderszijde werd gearresteerd omdat hij ervan verdacht werd iets te maken te hebben met deze aanslag. Na enige tijd werd hij vrijgelaten. Op 05.03.1394 (13.05.2015), 28 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban op een nacht naar uw huis. Ze namen uw vader mee en waren ook op zoek naar u. U was op dat moment bij M. S.[...], uw oom van moederszijde. Nadat uw vader was meegenomen hoorde u van uw oom van vaderszijde dat uw vader lange tijd zou gewerkt hebben als spion voor de Amerikanen. Deze oom beschuldigde uw vader ook verantwoordelijk te zijn voor zijn eigen gevangenschap zoveel jaren geleden. Na zijn verdwijning hoorde u van uw moeder dat uw vader reeds twee dreigbrieven had gekregen van de taliban. De taliban kwamen nog een tweede maal naar uw huis, maar u kon nog net op tijd naar de burens vluchten. U bleef drie dagen bij de burens. In die tijd verkocht uw moeder haar juwelen om uw reis naar Europa te bekostigen.

U verliet Afghanistan in de eerste helft van saratan 1394 (eind juni 2015). Op 5 augustus 2015 werden uw vingerafdrukken genomen in Boedapest. U kwam aan in België op 21 augustus 2015. Op 24 augustus 2015 diende u een asielaanvraag in. U verklaarde minderjarig te zijn. Na leeftijdsonderzoek stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie echter vast dat u meerderjarig bent.

U stelde niet te kunnen terug keren naar Afghanistan omwille van uw vrees voor de taliban. Ter ondersteuning van uw asielerelaas legt u uw taskara neer, twee dreigbrieven, drie brieven opgesteld door de plaatselijke autoriteiten, een reeks foto's waarop uw vader staat afgebeeld, de stemkaart van uw vader, een kopie van zijn werkbade en van zijn taskara en een bijhorende enveloppe.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

U beweert dat de taliban uw vader hebben ontvoerd omdat hij werkte als spion voor de Amerikanen. Uw verklaring dat uw vader spion was bij de Amerikanen wordt echter niet ondersteund door doorleefde en aannemelijke verklaringen. U stelt dat uw oom u heeft verteld dat uw vader als spion voor de Amerikanen werkte sinds 2002, nadat de Amerikanen uw vader thuis hebben opgezocht met drie witte wagens (CGVS, 12-13). Moest uw vader daadwerkelijk een spion zijn geweest voor de Amerikanen, dan lijkt het volstrekt onlogisch dat de Amerikanen hem met drie witte wagens thuis zijn gaan opzoeken. Immers, volgens uw eigen verklaringen wonen jullie aan een drukke locatie waar veel mensen van de streek komen. Als de Amerikanen daadwerkelijk wilden dat uw vader voor hen zou spioneren, dan is het onaannemelijk dat zij hem op zo een opvallende manier in zijn eigen huis gaan opzoeken, zeker gezien dat huis op zo een drukke locatie gelegen is en ze bijgevolg door veel mensen kunnen worden opgemerkt (CGVS, 13). Immers, als de mensen zouden weten dat uw vader contact had met de Amerikanen, dan is de kans nihil dat ze bruikbare informatie met hem zouden delen en zou uw vader geheel onnuttig zijn als spion. Op vragen tot verduidelijking van uw vader zijn spionage activiteiten kan u geen verdere toelichting geven. U zegt dat uw moeder bevestigde dat uw vader dat deed, maar u kreeg geen verdere informatie. U zegt hierover dat er geen andere mensen waren om vragen aan te stellen en dat u 25 dagen na zijn verdwijning bent vertrokken (CGVS, 13). Dat er niemand anders was om vragen

aan te stellen klopt niet, want u verklaart zelf dat uw oom niet de enige was die uw vader na zijn verdwijning is beginnen te beschuldigen. Ook M. Z. [...] deed dit en nog andere families (CGVS, 18). U had bijgevolg ook bij hen informatie kunnen inwinnen. 25 dagen is overigens een ruim tijdsbestek om dit te doen. U had in deze periode ook nog kunnen aandringen bij uw eigen familie om meer informatie over uw vaders spionage activiteiten te geven. Ook na uw vertrek uit Afghanistan hield u telefonisch contact met uw familie. U had ook tijdens deze momenten kunnen aandringen om bijkomende informatie. Dat u niet bent op zoek gegaan naar meer informatie is uiterst bevreemdend, gezien u verklaarde dat u net omwille van de activiteiten van uw vader getarget wordt door de taliban (CGVS, 15). Er mag dan ook van u verwacht worden dat u betrokkenheid toont en dat u zich informeert over de werkelijke activiteiten van uw vader. Gezien u verklaarde dat uw vader zo'n 12 jaar lang (CGVS, 12) als spion voor de Amerikanen heeft gewerkt werd u de vraag gesteld of u- als u terugkijkt op deze lange periode- elementen ziet die er op wijzen dat hij dit werkelijk gedaan heeft. U stelt hierop dat de veiligheidssituatie in uw dorp is verslechterd nadat uw vader verdwenen is, en dat uw vader misschien iets te maken had met het feit dat het vroeger veiliger was. Andere elementen ziet u niet (CGVS, 19). Dat is een uiterst vage verklaring en een loutere veronderstelling. Dat u, als u nadenkt over het gedrag van uw vader gedurende deze periode, niet meer concrete elementen kan aanbrengen die er op wijzen dat uw vader inderdaad een dubbelleven leidde is toch merkwaardig te noemen. Uw verklaringen m.b.t. uw vader als spion voor de Amerikanen zijn bijgevolg zeer vaag en vrijblijvend. Hoewel u een aantal foto's neerlegt waarop een persoon –volgens u uw vader- staat afgebeeld in het gezelschap van buitenlandse soldaten ondersteunen deze foto's uw stelling niet. In tegendeel, het maakt uw stelling des te ongeloofwaardiger. Immers, moest uw vader daadwerkelijk een spion zijn voor de Amerikanen dan is volstrekt onlogisch dat hij foto's in zijn bezit zou hebben waarop hij met de Amerikanen staat afgebeeld en die dan nog in zijn eigen huis zou bewaren (CGVS, 13). Als u gevraagd wordt naar de reden waarom uw vader thuis foto's bewaarde waarop hij staat afgebeeld met enkele Amerikanen zegt u dat u dat niet weet, maar dat de foto misschien getrokken is nadat uw vader een goede prestatie had geleverd (CGVS, 13). Het is volstrekt onlogisch dat de Amerikanen met hun spion gaan poseren voor een foto nadat hij een goede prestatie zou geleverd hebben. Het CGVS stelt om deze redenen vast dat u niet heeft aangetoond dat uw vader daadwerkelijk een spion is geweest voor de Amerikanen. Hieruit volgt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat hij werd ontvoerd omdat hij een spion was voor de Amerikanen.

Dat uw vader niet ontvoerd werd door de taliban blijkt ook uit het feit dat hij volgens uw eigen verklaring is meegegaan om uw taskara te gaan halen. U dateerde uw vaders verdwijning immers op 05.03.1394 (omgerekend is dit 13 mei 2015) (vragenlijst DVZ, vraag 6 en CGVS, 5)) terwijl de taskara aan u werd uitgereikt op 12.03.1394 (omgerekend is dit 2 juni 2015) (CGVS, 4). Als uw vader werkelijk ontvoerd zou zijn kon hij natuurlijk niet met u mee zijn gegaan om uw taskara op te halen. Overigens merkt het CGVS nog op dat op de fiche die door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt opgemaakt wanneer een niet-begeleide minderjarige zich aanbiedt om asiel aan te vragen onder de rubriek 'Familie' vermeld staat dat het adres van uw vader niet gekend is omdat hij niet teruggekeerd is van zijn werk in 2015 (Minteh fiche, 3). Dit is een opvallende tegenstrijdigheid met uw andere verklaringen dat uw vader werd ontvoerd uit uw huis en is een bijkomend element dat ervoor zorgt dat deze ontvoering niet geloofwaardig wordt geacht.

Verder stelde u dat u in de maand jauza, nadat uw vader werd ontvoerd, onregelmatig naar school ging (CGVS, 19). U ging soms drie dagen in de week, soms twee dagen in de week en soms één keer in de week naar school. Op de vraag waarom u dit deed zei u dat u dat deed uit schrik, omdat u de oudste zoon was van uw vader, en u niet wou dat u ook iets zou overkomen (CGVS, 6). Aangezien u verklaard heeft dat de taliban die nacht dat ze uw vader ontvoerden expliciet hebben gezegd dat ze ook u zochten (CGVS, 15) is het echter vreemd dat u überhaupt naar school bent blijven gaan. Hierdoor stelde u zich immers bloot aan mogelijke acties van de taliban want een weinig aannemelijke houding is van iemand wiens vader net werd ontvoerd door de taliban en die expliciet ook als target werd uitgeroepen. De school waar u naar toe ging lag bovendien op 45 minuten tot een uur wandelen in het dorp Kasaba, wat nogmaals het risico voor u verhoogde (CGVS, 6). Dat u graag naar school ging en uw vader u ooit heeft gezegd om nooit met school te stoppen (CGVS, 19) doet hieraan geen afbreuk. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u ten tijde van het gehoor op het CGVS heeft verklaard dat u, nadat de taliban u zijn komen zoeken, naar uw burelen bent gevluht, waar u drie dagen bent gebleven. U antwoordde ontkennend op de vraag of u nog bij andere personen bent blijven logeren (CGVS, 5). Bij het invullen van de fiche op het bureau Minderjarigen van de Dienst vreemdelingenzaken heeft u echter iets helemaal anders verteld, namelijk dat u voor uw vertrek 27 dagen bij uw oom bent gebleven. Dit zijn wederom bijkomende elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantasten.

Overigens kan niet worden ingezien waarom de taliban –ook al zouden ze uw vader viseren, wat in casu niet wordt geloofd- een jongeman als u zouden willen vervolgen. U was student, die niet betrokken was met andere activiteiten. Overigens bedreigde de taliban niet enkel u in de dreigbrieven die ze naar uw vader stuurden, maar ook uw broers. Als u gevraagd wordt naar de huidige situatie van uw familie blijkt nergens uit uw verklaringen dat er iets gebeurd zou zijn met uw broers (CGVS, 10 en 19). Nochtans woont uw familie nog altijd in hetzelfde huis als waar u woonde (CGVS, 7). Dat uw familie – buiten de algemene veiligheidssituatie en het feit dat ze u missen (CGVS, 10) –geen andere problemen heeft gekend wijst nogmaals op het feit dat u geen risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan. U stelt enkel dat er mensen in het dorp regelmatig naar u vragen, maar u weet eigenlijk niet wie deze mensen zijn. Het zou kunnen dat het mensen zijn die familie hebben verloren, maar u weet het niet (CGVS, 20). Dat u zich bij uw oom niet beter geïnformeerd heeft naar de identiteit van de mensen die naar u vragen doet wederom de wenkbrauwen fronsen. Als u stelt het land verlaten te hebben uit angst voor de vijanden van uw vader, dan mag er verwacht worden dat u ook interesse toont in wat er gebeurde nadat u het land heeft verlaten. Overigens is het uiterst frappant dat u op de vraag wanneer de dreigbrieven zijn toegekomen in Afghanistan antwoordde dat u niet goed heeft gekeken en dat de tolk dat vorige keer wel tijdens het interview heeft gezegd maar dat u dat bent vergeten (CGVS, 18-19). Dat u zo nonchalant bent over de concrete bedreigingen die uw vader gekregen heeft en niet de moeite heeft gedaan om de informatie in u op te nemen wijst wederom op een bedrieglijk asielrelaas.

Tenslotte merkt het CGVS op dat u bij uw asielaanvraag verklaarde dat uw leeftijd zestien jaar was. Nadat er een leeftijdsonderzoek gebeurde werd er echter vastgesteld dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht. Immers overeenkomstig de beslissing van de dienst Voogdij van 18 september 2015 dient te worden besloten dat u ouder dan 18 jaar bent, namelijk 19.7 jaar met een standaarddeviatie van 1.5 jaar. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan is negatief voor uw algemene geloofwaardigheid.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Ook uw documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. De documenten waarin de verdwijning van uw vader wordt vermeld hebben een gesolliciteerd karakter en bijgevolg weinig bewijswaarde. Overigens kunnen documenten slechts een asielrelaas ondersteuning als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Aangezien niet geloofd wordt dat uw vader werkte als spion voor de Amerikanen is er uit de foto's niet af te leiden wat de gelegenheid was dat uw vader poseerde met buitenlandse soldaten. Het kan een loutere toevallige ontmoeting zijn geweest. Het is aan u om geloofwaardig te maken dat er een dermate associatie is van uw vader met de Amerikanen dat de taliban hem zou targetten. Opvallend is ook dat al deze foto's op een dag genomen lijken te zijn gezien uw vader op elke foto dezelfde outfit draagt, hetgeen wijst op een geënceneerde fotoreportage. U verbindt de vervolging van uw vader door de taliban volledig aan het feit dat hij als spion zou gewerkt hebben voor de Amerikanen. Zoals hoger gesteld acht het CGVS deze verklaringen niet geloofwaardig. De taskara van uw vader, zijn stemkaart en een kopie van zijn werkbadge zijn ook niet bij machte om aan te tonen dat uw vader spion is geweest voor de Amerikanen. Volledigheidshalve wil het CGVS er nog aan toe voegen dat het feit op zich dat uw vader als ambtenaar heeft gewerkt er niet automatisch voor zorgt dat hij vervolgd wordt of zal worden door de taliban, laat staan dat zijn zoon een risico loopt op een persoonlijke en doelgerichte vervolging. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vader een lage functie uitoefende bij het ministerie (CGVS, 14) en landeninformatie maakt duidelijk dat de taliban in regio's die ze niet onder controle hebben, zoals Kabul, niet de capaciteit of de motivatie heeft om lage profielen te vervolgen. U legt tenslotte nog een document neer dat volgens u gaat over het ontslag uit de gevangenis van uw oom langs vaderszijde. Hij werd immers beschuldigd van banden met de taliban (CGVS, 3). Uit het document valt echter enkel af te leiden dat de persoon waarover het document gaat werd veroordeeld voor het bezitten van een pistool. Al zou uw oom ooit gearresteerd geweest zijn voor wapenbezit, dit wil niet zeggen dat u, zijn neef, een risico op vervolging loopt. Het is aan u om dit aan te tonen, en zoals hoger gezegd werd uw asielrelaas niet geloofwaardig bevonden. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in

Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit

voornamelijk in de Uzbijn vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet...."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

"Verzoeker voert volgende ernstige middelen aan tegen de motivering van de bestreden beslissing :

a. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling

Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980.

Doordat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt door te stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven, om de volgende redenen:

1. de verklaring dat verzoekers vader spion was, kan niet worden geloofd; het is onlogisch dat de Amerikanen zijn vader met witte wagens thuis kwamen opzoeken, verzoeker kon geen verdere info geven over zijn spionage-activiteiten en de neergelegde foto's (waarbij zijn vader poseert met Amerikanen) maken de stelling van verzoeker des te ongeloofwaardiger; 2. verzoekers vader is meegegaan om zijn Taskara te gaan halen, waaruit blijkt dat hij niet ontvoerd werd; 3. het is bevreemdend dat verzoeker naar school is blijven gaan vermits hij zich op deze manier blootstelde aan mogelijke acties van de Taliban; verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af m.b.t. zijn verblijf voor zijn vertrek; 4. dat verzoekers familie geen verdere problemen heeft gekend, wijst erop dat verzoeker geen risico op vervolging loopt; 5. de vaststelling dat verzoeker zich onterecht heeft voorgedaan als minderjarige.

Terwijl in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de vluchtelingenconventie ingeval van terugkeer naar Afghanistan;- dat verzoeker de door verwerende partij aangehaalde elementen als volgt weerlegt :

1. Verzoeker kan alleen maar bevestigen dat de Amerikanen wel degelijk met drie witte wagens zijn gekomen om zijn vader thuis op te zoeken.

Hierdoor had iedereen gezien dat er Amerikanen waren langsgesproken.

Verzoeker stelt dat zijn vader geen "spion" was in de werkelijke zin van het woord doch dat dit eerder een soort van samenwerking/medewerking betrof.

Gedurende een lange periode heeft verzoekers vader gewerkt voor de Amerikanen. Vermits verzoeker toen minderjarig was, heeft hij weinig informatie over zijn precieze activiteiten.

Verzoeker weet niet voor welke gelegenheid de diverse foto's van zijn vader met de Amerikanen werden genomen (zie ook verslag administratief verhoor CGVS blz. 13). De foto's werden o.a. op het kantoor van zijn vader genomen (zie verslag administratief verhoor CGVS).

Verzoeker heeft momenteel nog steeds geen nieuws omtrent zijn vader. Hij heeft contact met zijn oom langsmoederszijde, die liet weten geen enkele informatie te hebben.

2. Inzake de taskara, stelt verzoeker dat zijn vader niet is meegegaan om deze af te halen. Hij kon onmogelijk meegaan vermits hij toen reeds ontvoerd was.

3. In de periode na de ontvoering ging verzoeker toch nog naar school opdat niks abnormaal zou lijken.

Verzoeker stelt dat het verslag van het verhoor dat werd afgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem niet werd voorgelezen.

In de fiche ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt er een fout te zijn geslopen; de bewering dat verzoeker voor zijn vertrek gedurende 27 dagen "bij zijn oom" is gebleven, klopt niet.

4. Verzoeker stelt dat er één iemand is langsgelopen het afgelopen jaar, die vroeg naar verzoeker. Verzoeker stelt dat de taliban is nog steeds naar hem op zoek is.

5. Verzoeker weet zijn exacte geboortedatum niet; hij was van oordeel dat hij minderjarig was op het moment van de asielaanvraag. Er is dan ook geen sprake van kwaad opzet in hoofde van verzoeker alwaar hij bij zijn asielaanvraag vermeldde dat hij minderjarig was.

Verweerster spreekt in haar beslissing over een "standaarddeviatie van 1,5 jaar". Hierbij dient te worden aangestipt dat er uitzonderlijk grotere deviaties bestaan (zelfs tot 2 à 3 jaar).

De deviatie vastgesteld bij verzoeker was 1,7 jaar waarbij deze slechts 0,2 jaar boven de standaarddeviatie ligt.

Op basis van het leeftijdsonderzoek kon niet met 100 % zekerheid worden gesteld dat verzoeker meerderjarig was.

Gelet op het voorgaande is verzoekers gegronde vrees ingeval van terugkeer naar Afghanistan in de zin van art. 48/3 van de Wet van 15.12.1980 en de vluchtelingenconventie afdoende bewezen.

b. Ondergeschikt : aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. Schending van het artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Doordat het CGVS zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus motiveert door te concluderen dat er voor burgers uit de provincie KABUL geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Terwijl verzoeker stelt dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers Afghaanse identiteit wordt door het CGVS niet betwist.

Uit het COI Focus-rapport van 25.04.17 blijkt dat delen van het district DEH SABZ door het Institute for the Study of War (ISW) als "high confidence Taliban support zones" worden beschouwd (zie blz. 7 van het COI toegevoegd aan het administratief dossier).

Uit hetzelfde rapport blijkt dat er in betreffend district veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze incidenten hebben het onveiligheidsgevoel bij de burgers enorm versterkt.

Verweerster bevestigt overigens in haar beslissing dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2013 verslechterd is.

Ingeval van terugkeer naar Afghanistan staat er verzoeker foltering of een onmenselijke en vernederende behandeling te wachten in de zin van art. 48/4, §2 c van de wet van 15 december 1980 gelet op de conflictsituatie."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart gevlucht te zijn uit Afghanistan omdat op 13 mei 2015, achtentwintig dagen voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, de taliban verzoekers vader heeft meegenomen en ook op zoek waren naar de verzoekende partij. De taliban heeft de verzoekende partij niet gevonden daar zij zich bij haar oom M.S. bevond. Nadat verzoekers vader was ontvoerd hoorde de verzoekende partij van haar oom aan vaderszijde dat haar vader lange tijd als spion voor de Amerikanen gewerkt heeft. Deze oom beschuldigde verzoekers vader voor zijn eigen gevangenschap in 2009. In 2009 vond een zelfmoordaanslag in Kaboel plaats en verzoekers oom langs vaderszijde werd ervan beschuldigd iets te maken te hebben met deze aanslag. Na enige tijd werd voormelde oom vrijgelaten. De verzoekende partij verklaart dat haar vader sinds vijftientig à dertig jaar als gewone medewerker bij het ministerie van defensie tewerkgesteld was. De verzoekende partij verklaart dat zij na de verdwijning van haar vader van haar moeder vernam dat hij reeds twee dreigbrieven van de taliban ontvangen had. De verzoekende partij vervolgt dat de taliban nog een tweede keer naar haar huis kwam, maar dat zij net op tijd naar de burens kon vluchten. De verzoekende partij zou drie dagen bij de burens gebleven zijn. In de tussentijd verkocht haar moeder haar juwelen zodat de verzoekende partij haar reis naar België kon

betalen. De verzoekende partij zou in de eerste helft van saratan 1394 (eind juni 2015) uit Afghanistan gevlucht zijn.

Ter staving van haar beschermingsverzoek legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar taskara, twee dreigbrieven, drie brieven opgesteld door de plaatselijke autoriteiten, een aantal foto's van verzoekers vader, de stemkaart van verzoekers vader, zijn taskara en een kopie van zijn werkbadge. De verzoekende partij legt eveneens de omslag waarin de documenten verstuurd werden neer.

De taskara van de verzoekende partij bevat identiteitsgegevens die, behoudens de leeftijd van de verzoekende partij, *in casu* niet betwist worden. Immers uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat de verzoekende partij op 18 september 2015, 19.7 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Bijgevolg dient de verzoekende partij als meerderjarig beschouwd te worden. De omslag geeft enkel aan dat de verzoekende partij briefwisseling uit Afghanistan ontvangen heeft. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat er sprake is van een standaarddeviatie van 1,7 jaar, vindt dit geen grondslag in de beslissing van de Dienst Voogdij van 18 september 2015. Daarenboven blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier niet dat de verzoekende partij tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep bij de Raad van State ingediend heeft.

De kopie van de werkbadge van verzoekers vader geeft aan dat hij als bediende tewerkgesteld was bij het ministerie van defensie, departement bouw en administratie van gebouwen. Dit stemt overeen met de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de tewerkstelling van haar vader (gehoorverslag p.10-14). Zijn stemkaart en taskara hebben betrekking op identiteitsgegevens van verzoekers vader die *in casu* niet betwist worden. Op basis van deze documenten blijkt niet dat verzoekers vader als spion voor de Amerikanen werkte.

Met betrekking tot de foto's wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"uit de foto's [valt] niet af te leiden wat de gelegenheid was dat uw vader poseerde met buitenlandse soldaten. Het kan een loutere toevallige ontmoeting zijn geweest. Het is aan u om geloofwaardig te maken dat er een dermate associatie is van uw vader met de Amerikanen dat de taliban hem zou targetten."*

De brief die aangeeft dat verzoekers oom langs vaderszijde gevangengenomen werd. Uit dit document blijkt niet dat de oom gevangengenomen werd omdat hij met de taliban werkte, maar omdat hij in het bezit was van een wapen. Echter op basis van deze brief kan niet vastgesteld worden dat verzoekers vader hiervoor verantwoordelijk was en dat verzoekers vader een spion was.

Voorts legt de verzoekende partij een overzicht van vijf veiligheidsincidenten in haar district neer. In dit overzicht wordt melding gemaakt van de ontvoering van verzoekers vader. Deze brief werd opgesteld door de *"chief of the social council of Hub-bul-Watan of Deh-Sabz district."* In dit overzicht wordt gesteld dat de vader van de verzoekende partij op 5/3/1393 ontvoerd werd. Ook legt de verzoekende partij een overzicht van acht veiligheidsincidenten in haar district neer. In dit overzicht wordt gesteld dat de vader van de verzoekende partij op 5/3/1394 ontvoerd werd. De Raad dient vast te stellen dat beide documenten een ander jaartal bevatten omtrent de ontvoering van verzoekers vader. Dit doet afbreuk aan de waarachtigheid van deze documenten. Daarenboven blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de identiteit en herkomst van de verzoekende partij aan te tonen (stuk 18, Landeninformatie, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 27 juni 2013).

Wat de handgeschreven dreigbrieven betreft, dient te worden gewezen op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de identiteit en herkomst van de verzoekende partij aan te tonen (stuk 18, Landeninformatie, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 27 juni 2013). Voorts blijkt uit de dreigbrieven dat eveneens de broers van de verzoekende partij bedreigd werden, nochtans blijkt uit het gehoorverslag niet dat zij heden problemen ondervinden. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"Overigens bedreigde de taliban niet enkel u in de dreigbrieven die ze naar uw vader stuurden,*

maar ook uw broers. Als u gevraagd wordt naar de huidige situatie van uw familie blijkt nergens uit uw verklaringen dat _er iets gebeurd zou zijn met uw broers (CGVS, 10 en 19). Nochtans woont uw familie nog altijd in hetzelfde huis als waar u woonde (CGVS, 7)."

Gelet op de inhoud van bepaalde documenten en de relatieve bewijswaarde die aan andere documenten dient toegekend te worden, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voormelde documenten in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Gelet op de stukken van het rechtsplegingsdossier, kan de Raad in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan verzoekers vluchtmotieven.

Ten eerste wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat *"Dat uw vader niet ontvoerd werd door de taliban blijkt ook uit het feit dat hij volgens uw eigen verklaring is meegegaan om uw taskara te gaan halen. U dateerde uw vaders verdwijning immers op 05.03.1394 (omgerekend is dit 13 mei 2015) (vragenlijst DVZ, vraag 6 en CGVS, 5) terwijl de taskara aan u werd uitgereikt op 12.03.1394 (omgerekend is dit 2 juni 2015) (CGVS, 4). Als uw vader werkelijk ontvoerd zou zijn kon hij natuurlijk niet met u mee zijn gegaan om uw taskara op te halen. Overigens merkt het CGVS nog op dat op de fiche die door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt opgemaakt wanneer een niet-begeleide minderjarige zich aanbiedt om asiel aan te vragen onder de rubriek 'Familie' vermeld staat dat het adres van uw vader niet gekend is omdat hij niet teruggekeerd is van zijn werk in 2015 (Minteh fiche, 3). Dit is een opvallende tegenstrijdigheid met uw andere verklaringen dat uw vader werd ontvoerd uit uw huis en is een bijkomend element dat ervoor zorgt dat deze ontvoering niet geloofwaardig wordt geacht."* In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat haar vader niet met haar meegegaan is. Dit vindt echter geen grondslag in de gehoorverslagen.

De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat haar vader effectief als spion voor de Amerikanen gewerkt heeft. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"U stelt dat uw oom u heeft verteld dat uw vader als spion voor de Amerikanen werkte sinds 2002, nadat de Amerikanen uw vader thuis hebben opgezocht met drie witte wagens (CGVS, 12-13). Moest uw vader daadwerkelijk een spion zijn geweest voor de Amerikanen, dan lijkt het volstrekt onlogisch dat de Amerikanen hem met drie witte wagens thuis zijn gaan opzoeken. Immers, volgens uw eigen verklaringen wonen jullie aan een drukke locatie waar veel mensen van de streek komen. Als de Amerikanen daadwerkelijk wilden dat uw vader voor hen zou spioneren, dan is het onaannemelijk dat zij hem op zo een opvallende manier in zijn eigen huis gaan opzoeken, zeker gezien dat huis op zo een drukke locatie gelegen is en ze bijgevolg door veel mensen kunnen worden opgemerkt (CGVS, 13). Immers, als de mensen zouden weten dat uw vader contact had met de Amerikanen, dan is de kans nihil dat ze bruikbare informatie met hem zouden delen en zou uw vader geheel onnuttig zijn als spion."*

Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij geen verdere toelichting kan geven omtrent de spionage activiteiten van haar vader. De verzoekende partij haalt aan dat haar moeder de activiteiten van haar vader bevestigde, maar geen verdere informatie gaf. De verzoekende partij stelt ter verschoning van de leemtes in haar kennis dat er niemand was aan wie ze om bijkomende uitleg kon vragen. Daarenboven stelt de verzoekende partij dat ze vijftientwintig dagen na de ontvoering van haar vader Afghanistan verlaten heeft. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht gesteld dat: *"Dat er niemand anders was om vragen aan te stellen klopt niet, want u verklaart zelf dat uw oom niet de enige was die uw vader na zijn verdwijning is beginnen te beschuldigen. Ook M. Z. [...] deed dit en nog andere families (CGVS, 18). U had bijgevolg ook bij hen informatie kunnen inwinnen. 25 dagen is overigens een ruim tijdsbestek om dit te doen. U had in deze periode ook nog kunnen aandringen bij uw eigen familie om meer informatie over uw vaders spionage activiteiten te geven. Ook na uw vertrek uit Afghanistan hield u telefonisch contact met uw familie. U had ook tijdens deze momenten kunnen aandringen om bijkomende informatie. Dat u niet bent op zoek gegaan naar meer informatie is uiterst bevreemdend, gezien u verklaarde dat u net omwille van de activiteiten van uw vader getarget wordt door de taliban (CGVS, 15). Er mag dan ook van u verwacht worden dat u betrokkenheid toont en dat u zich informeert over de werkelijke activiteiten van uw vader. Gezien u verklaarde dat uw vader zo'n 12 jaar lang (CGVS, 12) als spion voor de Amerikanen heeft gewerkt werd u de vraag gesteld of u- als u terugkijkt op deze lange periode- elementen ziet die er op wijzen dat hij dit werkelijk gedaan heeft. U*

stelt hierop dat de veiligheidssituatie in uw dorp is verslechterd nadat uw vader verdwenen is, en dat uw vader misschien iets te maken had met het feit dat het vroeger veiliger was. Andere elementen ziet u niet (CGVS, 19). Dat is een uiterst vage verklaring en een loutere veronderstelling. Dat u, als u nadenkt over het gedrag van uw vader gedurende deze periode, niet meer concrete elementen kan aanbrengen die er op wijzen dat uw vader inderdaad een dubbelleven leidde is toch merkwaardig te noemen. Uw verklaringen m.b.t. uw vader als spion voor de Amerikanen zijn bijgevolg zeer vaag en vrijblijvend. Hoewel u een aantal foto's neerlegt waarop een persoon –volgens u uw vader- staat afgebeeld in het gezelschap van buitenlandse soldaten ondersteunen deze foto's uw stelling niet. In tegendeel, het maakt uw stelling des te ongeloofwaardiger. Immers, moest uw vader daadwerkelijk een spion zijn voor de Amerikanen dan is volstrekt onlogisch dat hij foto's in zijn bezit zou hebben waarop hij met de Amerikanen staat afgebeeld en die dan nog in zijn eigen huis zou bewaren (CGVS, 13). Als u gevraagd wordt naar de reden waarom uw vader thuis foto's bewaarde waarop hij staat afgebeeld met enkele Amerikanen zegt u dat u dat niet weet, maar dat de foto misschien getrokken is nadat uw vader een goede prestatie had geleverd (CGVS, 13). Het is volstrekt onlogisch dat de Amerikanen met hun spion gaan poseren voor een foto nadat hij een goede prestatie zou geleverd hebben. Het CGVS stelt om deze redenen vast dat u niet heeft aangetoond dat uw vader daadwerkelijk een spion is geweest voor de Amerikanen. Hieruit volgt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat hij werd ontvoerd omdat hij een spion was voor de Amerikanen." In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat haar vader geen "spion" was in de werkelijke zin van het woord doch dat dit eerder een soort van samenwerking/medewerking betrof. De verzoekende partij vervolgt dat haar vader gedurende lange periode voor de Amerikanen gewerkt heeft, maar doordat zij minderjarig was weinig informatie over zijn activiteiten heeft. Deze verklaringen van de verzoekende partij in het verzoekschrift vinden geen steun in de gehoorverslagen. In haar verzoekschrift tracht de verzoekende partij een andere wending te geven aan haar vluchtrelaas. Uit de gehoorverslagen blijkt in tegendeel dat de verzoekende partij doelde op spionage van mensen in de werkelijke zin van het woord (gehoorverslag p.12-13) en niet louter op het samenwerken met de Amerikanen. De oom langs vaderszijde had immers aangegeven dat verzoekers vader betrokken was bij de moord van verschillende gezinsleden in de streek en dat "mijn vader bespioneerde had" (gehoorverslag p.12). Dit werd vervolgens bevestigd door verzoekers moeder (gehoorverslag p.12). De verklaringen van de verzoekende partij tijdens het gehoor van 29 september 2016 verschillen van de verklaringen in het verzoekschrift.

De verwerende partij kan eveneens gevolgd worden waar ze in de bestreden beslissing motiveert dat: "Verder stelde u dat u in de maand jauza, nadat uw vader werd ontvoerd, onregelmatig naar school ging (CGVS, 19). U ging soms drie dagen in de week, soms twee dagen in de week en soms één keer in de week naar school. Op de vraag waarom u dit deed zei u dat u dat deed uit schrik, omdat u de oudste zoon was van uw vader, en u niet wou dat u ook iets zou overkomen (CGVS, 6). Aangezien u verklaard heeft dat de taliban die nacht dat ze uw vader ontvoerden expliciet hebben gezegd dat ze ook u zochten (CGVS, 15) is het echter vreemd dat u überhaupt naar school bent blijven gaan. Hierdoor stelde u zich immers bloot aan mogelijke acties van de taliban want een weinig aannemelijke houding is van iemand wiens vader net werd ontvoerd door de taliban en die expliciet ook als target werd uitgeroepen. De school waar u naar toe ging lag bovendien op 45 minuten tot een uur wandelen in het dorp Kasaba, wat nogmaals het risico voor u verhoogde (CGVS, 6). Dat u graag naar school ging en uw vader u ooit heeft gezegd om nooit met school te stoppen (CGVS, 19) doet hieraan geen afbreuk." In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij dat ze naar school bleef gaan opdat niks abnormaal zou lijken. Hiermee doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, die eveneens deze verschoningsgrond van de verzoekende partij terecht verwerpen.

De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op haar vluchtrelaas. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het vluchtrelaas en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Zowel uit de UNHCR guidelines van 30 augustus 2018, die door verzoeker werd bijgebracht, als uit de EASO guidance note van juni 2018 blijkt dat een persoon die gelinkt is met of die beschouwd wordt als een persoon die steun verleent aan de overheid en/of de internationale gemeenschap, met inbegrip van de internationale militaire strijdkrachten, nood kan hebben aan internationale bescherming op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of andere relevante grond, daar de overheid in het algemeen

in de onmogelijkheid is om hen te beschermen van een dergelijke vervolging. De vaststelling dat de verzoekende partij valt onder een risicoprofiel, leidt er *in casu* echter niet automatisch toe dat zij als vluchteling dient te worden erkend. De UNHCR-richtlijnen inzake Afghanistan van 30 augustus 2018 en de EASO Guidance nota van juni 2018 stellen duidelijk dat niet alle personen die vallen onder een risicoprofiel noodzakelijkerwijze nood zullen hebben aan internationale bescherming. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moet rekening worden gehouden met zijn persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat hij omwille van zijn risicoprofiel(en) dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar vader spion voor de Amerikanen was en ten gevolge van deze activiteit ontvoerd werd. Voorts blijkt uit de verklaringen en de stukken van de verzoekende partij dat haar vader als bediende tewerkgesteld was bij het ministerie van defensie, departement bouw en administratie van gebouwen in de wijk macroyan. Deze functie oefende haar vader al vijftientwintig à dertig jaar uit. Daar de vader van de verzoekende partij een lage functie had op het ministerie van defensie, departement bouw en administratie van gebouwen in de wijk macroyan en deze functie al meerdere jaren zonder problemen uitgeoefend heeft, kan op grond hiervan niet aangenomen worden dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die werden voorgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en die op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Bijgevolg acht de Raad,- het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang en gelet op wat voorafgaat -, verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat zij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er dient bijgevolg tevens rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het lopende gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn, zoals hierboven uiteengezet.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevindt zich de volgende rapport:

- COI focus Afghanistan, corruptie en valse documenten van 27 juni 2013
- COI Focus "Security situation in Kabul province" van 25 april 2017.

Middels een aanvullende nota brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Gezien de verklaringen van de verzoekende partij over haar regio van herkomst, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel te worden beoordeeld. Met betrekking tot de provincie Kaboel wordt in de aanvullende nota op basis van voormelde objectieve landeninformatie gesteld dat: *"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon."*

Uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden."

Als antwoord op de aanvullende nota van de verwerende partij legt de verzoekende partij ter terechtzitting van 20 februari 2019 een aanvullende nota neer. Door middel van voormelde aanvullende nota brengt de verzoekende partij de volgende nieuwe elementen ter kennis van de Raad: een krantenartikel bijgebracht waaruit blijkt dat de operaties van de taliban in onder andere het district Deh Sabz, gelegen in de provincie Kaboel, toegenomen zijn. In bepaalde districten heeft de taliban ook basissen opgericht. Voorts geeft het artikel aan dat de taliban in bepaalde districten waaronder het district Deb Sabz, gelegen in de provincie Kaboel, hun wetten hebben geïmplementeerd. De lokale bevolking zou de wetten van de taliban opvolgen. Dit krantenartikel dateert van 29 augustus 2018.

Met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voornoemde nieuwe elementen onderzocht. Hij heeft ook de Raad een schriftelijk verslag bezorgd. Het schriftelijk verslag bevat een COI Focus Afghanistan, veiligheidssituatie in het district Deh Sabz (provincie Kabul) van 22 februari 2019. Deze COI Focus bespreekt de veiligheidssituatie in het district Deh Sabz gelegen in de provincie Kaboel tussen 1 februari 2018 en 31 januari 2019. In het schriftelijk verslag stelt de verwerende partij op basis van de COI Focus van 22 februari 2019 terecht dat: *"Uit de beschikbare informatie over het district Deh Sabz blijkt voorts dat er sinds februari 2018 geen incidenten geregistreerd werden in het district en dat er volgens mediarapportering in het district een aantal keer aanslagen vrijdeld werden en verdachten werden opgepakt. Het district kent geen recente uitwaartse ontheemding van IDP's maar vangt conflict gerelateerde IDP's uit andere districten op. Uit de informatie blijkt verder dat UNOCHA in haar conflict Severity Index het district in de laagste categorie van conflictintensiteit plaatst. Waar in de aanvullende nota van verzoekende partij verwezen wordt naar een krantenartikel waaruit een zekere graad van controle van de Taliban over het district zou blijken, wijst verweerder erop dat uit de COI Focus blijkt dat*

de taliban zelf in december 2018 het district als onder "government control" aanduidt, en ook alle andere bronnen aangeven dat er sprake is van overheidscontrole of Government of the Islamic Republic of Afghanistan (GIROA)-invloed."

In haar replieknota op voormeld schriftelijk verslag van de verwerende partij stelt de verzoekende partij dat niet dienstig kan verwezen worden naar de *"Islamic Emigrate of Afghanistan, Voice of Jihad"* om te stellen dat haar district onder controle van de regering zou staan in december 2018. Het betreft geen onpartijdige en onafhankelijke bron. De verzoekende partij verwijst nogmaals naar het krantenartikel dat ze op de terechtzitting van 20 februari 2019 neergelegd heeft.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar ze betwist dat de *"Islamic Emigrate of Afghanistan, Voice of Jihad"* een betrouwbare bron is, doch gaat ze eraan voorbij dat de verwerende partij eveneens verwijst naar verslagen van *Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction* (hierna: SIGAR) en de *Long War Journal* (een Amerikaanse nieuws website). Deze bronnen geven ook aan dat het district Deh Sabz in de verslagperiode juli 2018 en oktober 2018 zich onder overheidscontrole of Government of the Islamic Republic of Afghanistan (GIROA)-invloed bevond. Daarenboven hecht de Raad meer belang aan de vermeldingen in een regeringsbron zoals SIGAR, dan aan de vermelding in het krantenartikel die de verzoekende partij bijbrengt. Ten eerste omdat verzoekers krantenartikel haar onderzoeksmethode niet weergeeft. Ten tweede worden de vermeldingen in het krantenartikel dat bijgebracht werd door de verzoekende partij niet geruggesteund door andere krantenartikelen met gelijkaardige bevindingen. Voorts hecht de Raad ook belang aan het gegeven dat tussen 1 februari 2018 en 31 januari 2019 de databanken van *Armed Conflict Location & Event Data Project* (hierna: ACLED) - een Amerikaans non-profit project dat informatie over conflicten verzamelt, analyseert en in kaart brengt - geen incidenten in het district Deh Sabz registreert. In de verslagperiode verklaren de Afghaanse veiligheidsdiensten dat ze een aantal keren aanslagen op de stad Kabul hebben vrijdeld door een mijn onschadelijk te maken of raketten in beslag te nemen tijdens een operatie of een verdachte op te pakken in het district Deh Sabz. Voorts heeft UNOCHA tussen 1 februari 2018 en 31 januari 2019 geen aan het conflict gerelateerde *"internally displaced persons"* (hierna IDP's) vanuit het district Deh Sabz geregistreerd. Het district Deh Sabz heeft daarentegen 70 IDP's uit het district Baghlan-e Jadid opgevangen. Uit de informatie blijkt verder dat UNOCHA in haar conflict Severity Index het district in de laagste categorie van conflictintensiteit plaatst.

Bovenstaande beoordeling ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij *"Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances."* (p. 83).

Met andere woorden, de provincie Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt als gevolg van een conflict tussen anti-regeringselementen, zoals de taliban en ISKP, en Afghaanse veiligheidsdiensten alsook tussen anti-regeringselementen onderling, maar waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De informatie die de verzoekende partij bijbrengt en de rapporten bijgebracht door de verwerende partij wijzen op willekeurig geweld, maar tonen niet aan dat het willekeurig geweld dermate hoog is dat elke burger die zich op het grondgebied van de provincie Kaboel, met inbegrip van het district Deh Sabz bevindt, erdoor wordt geraakt. Er kan geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Deh Sabz, gelegen in de provincie Kaboel, geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie

rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a)* en *b)* van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c)* van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Deh Sabz, gelegen in de provincie Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Deh Sabz, gelegen in de provincie Kaboel, dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu verwijst de verzoekende partij naar het gegeven dat ze drieënhalve jaar in Europa verbleven heeft en bijgevolg verwesterd is. Het gegeven dat de verzoekende partij gedurende drieënhalve jaar in Europa verbleven heeft is geen persoonlijke omstandigheid die van die aard is, gelet op de huidige situatie in het district Deh Sabz, het gegeven dat ze er opgegroeid is en er heden nog dichte familie wonen heeft, dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Deh Sabz, gelegen in de provincie Kaboel, op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Voorts laat de verzoekende partij na uiteen te zetten en aan te tonen op welke wijze zij zodanig verwesterd is.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Deh Sabz, gelegen in de provincie Kaboel, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, *a)*, *b)* of *c)* van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS